

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. B. i Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w W.

przeciwko Politechnice w W.

o wynagrodzenie za gotowość do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2011 r.,

na skutek skargi strony powodowej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II PK 44/09,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W imieniu powodów J. B. i Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w W. została wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II PK 44/09, oddalającego skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 września 2008 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we W. przez oddalenie powództwa ponad kwotę 1.200 zł, nakazanie powodowi – J. B. zwrócenia na rzecz pozwanej Politechniki w W. kwoty 39.028,18 zł i oddalenie dalej idących żądań. W skardze zarzucono naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 386 § 6 w związku z art. 398²¹ k.p.c. „przez naruszenie związania oceną prawną wyrażoną w uzasadnieniu

poprzednio wydanego w tej sprawie wyroku SN z dnia 5.12.2002 I PKN 620/01”, 2/ art. 398¹³ k.p.c. „przez naruszenie obowiązku rozpoznania skargi kasacyjnej w granicach podstaw.” Skarżący wskazał, że zaskarżony wyrok nie podlega „z mocy prawa zaskarżeniu innymi środkami prawnymi, w tym zaskarżeniu zażaleniem, apelacją czy skargą kasacyjną. Błąd tkwiący w zaskarżonym orzeczeniu nie podlega także rewizji w drodze wznowienia postępowania, gdyż nie stanowi żadnej z ustawowych podstaw wznowienia. Tym samym wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było w ogóle dopuszczalne i nie jest możliwe.” Szkodę powstałą w wyniku wydania zaskarżonego wyroku Sądu Najwyższego stanowi „utrata przez pracownika nie tylko kwoty 33.507,87 zł, ale także odsetek ustawowych, co łącznie sumuje się do kwoty 39.028,18 zł.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 13, poz. 98) w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz uregulowaniami zawartymi w art. 417 - 417² i art. 421 k.c., jest samodzielnym, autonomicznym instrumentem badania legalności działalności jurysdykcyjnej sądów powszechnych, służącym osobie zamierzającej dochodzić od Skarbu Państwa wynagrodzenia szkody wyrządzonej działaniami władzy publicznej (art. 77 ust. 1 Konstytucji RP). Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z przytoczonego uregulowania jednoznacznie wynika, że skarga przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a więc zasadniczo - w postępowaniu procesowym - od wyroku Sądu Okręgowego (działającego jako sąd drugiej instancji) albo od wyroku sądu apelacyjnego, jeżeli wyroki te kończą postępowanie w sprawie. Nie przysługuje zatem - *a contrario* - od wyroku Sądu Najwyższego.

Wniosek taki wynika nie tylko z wykładni art. 424¹ § 1 k.p.c., ale jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., zgodnie z którym od orzeczeń sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje; w takich wypadkach orzeczenie Sądu Najwyższego traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

W rozpoznawanej sprawie skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zaskarżono wyrok Sądu Najwyższego wydany w następstwie uwzględnienia skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego. Nie jest możliwe ani dopuszczalne kwestionowanie zgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego w drodze postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta służy kontroli zgodności z prawem tych orzeczeń sądów drugiej instancji (wyjątkowo - orzeczeń sądów pierwszej instancji - art. 424¹ § 2 k.p.c.), których nie można było poddać kontroli przez wniesienie innych środków prawnych, w tym zwłaszcza skargi kasacyjnej (poprzednio kasacji). Skarga ta - podobnie jak skarga kasacyjna - nie przysługuje natomiast od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy. Wszystko to oznaczało, że skarga była niedopuszczalna, co wynika wprost z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.